

בראש כל מועדות נשאת פסח / מעלת וסגולת הזמן

פרי צדיק:

סגולה לקבלת עול מלכות שמים.

קדושת לוי:

הקב"ה משפיע טובו לעמו ישראל.

בית אהרון:

יחרתו בליבו לכל השנה.

מאור עינים:

מפסח נמשכים חסדים לכל השנה.

הרה"ק דוד מלעלוב:

יוה"ק פון פסח איז א שמירה לכל השנה.

פנים יפות:

ימי הפסח הם חוסן ישועות.

בני יששכר:

מסוגל לנבואה אף בלי כוונה.

תפארת שלמה:

הקב"ה מעביר על מידותיו.

ליקוטי יהודה:

פסח מסוגל לפרנסה.

חידושי הרי"מ:

פסח נותן חיות ואריכות ימים.

חסד לאברהם:

זוכין לשמירה על כל השנה.

חסד לאברהם:

בפסח זוכה להיות עבד להשי"ת.

בני יששכר:

בפסח יורד השפעת מזונות לישראל.

נופת צופים:

בפסח דנין מצד אהבה.

ישמח ישראל:

ימי טהרה המסוגלים לתשובה.

מגן דוד:

בפסח ביטול כל הרע והמידות רעות.

י"טב פנים:

בפסח מתמלא רצון האדם.

תורת אבות:

זמן מסוגל לנצח היצה"ר.

יום שלפני ערב ר"ח ניסן:

בספר פסח מעובין מביא שיש אנשי מעשה שמתעניין ביום הזה שלפני ערב ר"ח ניסן עיי"ש, (ד"ב). י"א שתפילת השל"ה הק' לערב ראש חודש ניסן (הובא מחר כ"ט אדר ערב ר"ח ניסן) נתקנה לאומרה בערב ערב ר"ח ניסן כ"ח ניסן, ע"ע לוח ד"ב בטעמים לכך.

משניות - מסכת פסחים

ב אין צולין את הפסח לא על השפוד ולא על האסקלא. אמר רבי צדוק, מעשה ברבן גמליאל שאמר לטבי עבדו: צא וצלה לנו את הפסח על האסקלא. נגע בחרסו של תנור, יקלף את מקומו. נטף מרטבו על החרס וחזר עליו, יטול את מקומו. נטף מרטבו על הסלת, יקמץ את מקומו: ג סבו בשמן תרומה, אם חבורת פהנים, יאכלו. אם ישראל, אם חי הוא, ידיחנו. ואם צלי הוא, יקלף את החיצון. סבו בשמן של מעשר שני, לא יעשנו דמים על בני חבורה, שאין פודין מעשר שני בירושלים:

פירוש ד"ע מברטנורא

ב. אמר רבי צדוק כו'. מתניתין חסורי מחסרא והכי קתני, ואם אסקלה מנוקבת היא כשרה ואמר רבי צדוק וכו', והלכה כרבי צדוק: נגע הפסח בחרסו של תנור וקלף. מן הפסח מקום הנוגע בתנור, שנצלה שם מחם חרס התנור ולא צלי אש הוא: נטף מרובו על החרס וחזר עליו. שחזר שמן שנתחמם מן החרס ונבלע בפסח: וטל את מקומו. ולא סגי בקליפה אלא בנטילה כעובי אצבע, דשמן נבלע בתוכו הרבה, ואותו שמן צלי מן החרס הוא: נטף מרובו על הסלת. והסלת רותחת דמצלי רוטב מחמת סלת, והוא רוטב שבחוף הסלת אסור למיכליה דהוה ליה צלי מחמת דבר אחר, הלכך יקמץ את מקומו וישרף אותו קומץ כשאר קדשים הפסולים: ג. סבו בשמן תרומה. שמתר לסוף הפסח במי פרות: אם חי ידיחנו. דלא כלע: ואם צלי הוא. בעי קליפה משום דבלע: שאין פודים. מוכרים: מעשר שני בירושלים. ואפלו לאכלו בטירה, דכתיב (דברים יד) ונתת בפסח וצרת הפסח בינך והלכת אל המקום: ד. חמשה דברים. אין לך בצבור קרבן נאכל אלא אלו, וקרבן צבור דוחה את הטמאה דילפינן מפסח דכתיב ביה במועדו, ודוחה את הטמאה כשרב הקהל טמאים, דהכי אמרינן איש כי יהיה טמא וכו', יחיד נדחה ואין צבור נדחין, ובקרבנות צבור קתיב (במדבר כט) אלה תעשו לה' במועדיכם, כמו שנאמר בפסח במועדו, ואשמעין מתניתין דאף על גב דקרבין בטמאה לאפוקי צבור ידי חובתן, אין נאכלים בטמאה. והא דתני חמשה דברים, ולא תני קרבנות צבור וכו', מנינא

חק לגיסן

כ"ח אדר

מסכת פסחים

ד חמשה דברים באין בטמאה ואינן נאכלין בטמאה: העמר, ושתי הלחם, ולחם הפנים, וזבחי שלמי צבור, ושעירי ראשי חודשים. הפסח שבא בטמאה, נאכל בטמאה, שלא בא מתחלתו אלא לאכילה:

ה נטמא הבשר והחלב קים, אינו זורק את הדם. נטמא החלב והבשר קים, זורק את הדם. ובמקדשין אינו בן, אלא אף על פי שנטמא הבשר והחלב קים, זורק את הדם:

ו נטמא הקהל או רבו, או שהיו הכהנים טמאים והקהל טהורים, יעשה בטמאה. נטמא מעוט הקהל, הטהורין עושין את הראשון, והטמאין עושין את השני:

פירוש ר"ע מברטנורא

למעוטי חגיגת הרגלים כלם, דדמו לקרבן צבור משום דאתו בכנופיא באסיפת חברים לרגל ואינם דוחים את הטמאה כדרך שאין דוחים את השבת: וזבחי שלמי צבור. כבשי עצרת, שאין שלמים אחרים לצבור: ושעירי ראשי חודשים. ולא תני שעירי רגלים, דכיון דאשמעינן וזבחי שלמי צבור שהן מיני דמים ואין נאכלין בטמאה, הוא הדין לכל שאר מיני דמים, ולא אצטרף למתני שעירי ראשי חודשים אלא משום דלא פתיב בהו מועד, וסלקא דעתך אמינא לא לדחו את הטמאה, דהא כל קרבנות צבור ממועד נפקא לן, דכתיב בכולהו אלה תעשו לה' במועדיכם: שלא בא מתחלתו אלא לאכילה. שכשנצטוה עקר מצות פסח לאכילה נצטוה, דכתיב (שמות יב) לפי אכלו, וכי שריה רחמנא לאתויי בטמאה מאיש נדחה ואין צבור נדחין, אדעתא למיכלה שרייה: ה. נטמא בשר וחלב קים אינו זורק את הדם. דעקר פסח לאכילת אדם אתי: ובמקדשים אינו בן. שאפלו נטמא בשר וחלב קים, זורק את הדם: ו. נטמא הקהל. בטמאת מת, שאין פסח נדחה מפני הטמאה אלא מטמאת מת: יעשו בטמאה. ואפלו טמאים יחידים, דהא [פסח] דטהורים גופיהו בטמאה אתו משום כהנים, שאין קרבן צבור הבא בטמאה חלוק, מאחר שקרבן רבם בא בטמאה אף היחידים עושים בטמאה:

דלט

קיצשו"ע עם פסקי משנ"ב

ד. שֶׁקֶם עִם קָמַח שְׁנֵת־לַח מִמֵּיִם, אִם הוּא בְּמָקוֹם אֶחָד, בֵּין שֶׁהוּא עֲדִין לַח בֵּין שְׁנֵת־יָבֵשׁ, יֵאָחַז אֶת הַמָּקוֹם הַזֶּה בְּיָדוֹ וְיִרִיק הַשָּׂאָר, וּמִתָּר. וְקֵץ זֶה שְׁנֵת־לַח־לַח, אָסוּר. וְאִם נִתְּלַח־לַח בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת שָׂאִי אֶפְשָׁר לוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן, אֲזִי אִם עֲדִין הוּא לַח, יִרְקַד אֶת הַקָּמַח. וּמֵה שֶׁנִּשְׁאָר עַל הַנֶּפֶח פְּרוּרִין, זֶהוּ לְבַד חֲמֵץ וְהַשָּׂאָר מִתָּר. וְכֵן אִם אָכְלוּ עֲכָבְרִים מִן הַקָּמַח, יִרְקְדֻנוּ. אֲבָל אִם כָּבַר נִתְּיָבֵשׁ, לֹא מֵהֵנִי לֵה הִרְקָדָה וְכָל הַקָּמַח אָסוּר.^ד

(ד) בְּנוּגַע לִסְעִיף זֶה עֵין פְּרֻטִים בְּמִשְׁנֵה בְּרוּרָה, סִימָן תס"ו.

ה. בְּיוֹם שֶׁטָּחְנוּ אֶת הַקָּמַח, אָסוּר לְאַפּוֹתוֹ, מִפְּנֵי שֶׁאֵז הַקָּמַח הוּא חֵם וּמִמֶּהָר לְהַחֲמִיץ כְּשֶׁנּוֹתְנִים בּוֹ אֶת הַמֵּיִם, עַל כֵּן יִשָּׁהָ אַחֵר הַטְּחִינָה לְכָל-הַפָּחוֹת מִצֵּת-לֵצֵת.^ה

(ה) לִכְתּוּלָה יוֹם אוֹ יוֹמִים, וּלְפָחוֹת לֵינֵת לִילָה.

ו. הַשִּׁקִּים שֶׁמִּנִּיחִים בָּהֶם אֶת הַקָּמַח, טוֹב לַעֲשׂוֹתָן חֲדָשִׁים, אוֹ לְכָל-הַפָּחוֹת לְהִתִּיר אֶת הַתְּפִירוֹת וּלְכַבֵּס הַיֵּטֵב בְּחֲמִין וּבְאַפֵּר וּבְשִׁפְשׁוּף וּבְחִיטָה.

ז. אָסוּר לְהַנִּיחַ שֶׁקֶם עִם קָמַח עַל גִּבִּי בְּהֵמָה, אֲלֹא אִם יֵשׁ עוֹר עָבָה תַּחְתּוֹ, דָּאִם לֹא כֵן יִתְחַמֵּם וְיִתְלַח־לַח מִן הַזֶּעָה. וְאִם אֶפְשָׁר, יִזְהַר גַּם כֵּן שֶׁלֹּא לְהַנִּיחַ הַרְבֵּה שִׁקִּים זֶה עַל זֶה, מִפְּנֵי שֶׁעַל יְדֵי זֶה מִתְחַמֵּם וְיִתְחַמֵּץ בְּלִישָׁה.

סימן קט

דיני המים

א. אין לשין את המצות אלא במים שלנו הלילה, דהינו שישאב אותם בין השמשות ויעמדו בתלוש כל הלילה. ואפלו אם הלילה ארוך יותר משנים עשר שעות, אסור ללוש בהן עד אור היום. ואם הלילה קצר ואין שתיים עשרה שעות עד אור היום, צריכין להמתין עד שיעברו שתיים עשרה שעות משעה שנשאבו. ועמא דארעא נוהגין שמיד באור היום לשין במים שלנו, אף שעדין לא עברו שתיים עשרה שעות. ואף שיש להם על מה שישמכו, אבל רב הפוסקים מחמירים בזה. ועל כן צריך לזהר בדבר (עפמ"ג ומח"ה תנה).

ב. אם לא יוכל לשער את זמן בין השמשות יקדים קצת, ובלבד שלא ישאב קודם שקיעת החמה^א. והמנהג לסנן את המים ולכסותן. וצריכין להעמידם במקום קר. וכשהוא נושאם ביום לבית, יזהר שלא יבא עליהם השמש^ב.

א) לדעת משנה ברורה, בין השמשות מתחיל בשקיעת החמה; ועל כן, אם אינו יכול לשער, יקדים קודם השקיעה. [ובדיעבד, אם נשאבו הרבה מבעוד יום או בלילה קודם חצות, יכול ללוש בהם לכתחלה, אך צריך להמתין י"ב שעות מהשאיבה]. ב) וביום המעונן יכניסם לבית קודם שעת הזריחה.

ג. יכול לשאוב בפעם אחת לכמה ימים, אבל המצוה היא לשאוב בשביל כל יום ויום בפני עצמו^ג. ונוהגין שלא לשאב בכלי חרס ישן אפלו הוא של פסח אלא אם כן הוא מצפה (גלעזירט) דכלי חרס ישן שאינו מצפה, אינו הדור מצוה, ואין לשנות המנהג.

ג) חיי"א (וכתב, שהוא הדור מצוה), ולא הובא במ"ב.

ד. הנהרות בימי ניסן, על פי הרב הן יותר קרים מן הבארות, ועל כן ישאב מן הנהר. אף לפעמים הנהרות גדולים מהפשרת שלגים ואינם קרים כל כך, אז טוב יותר לשאוב מן הבארות.

ה. לא ישאבם על ידי גוי, אלא על ידי ישראל.

יסוד ושורש העבודה

עֲבָדִים הֵיִינוּ לַפָּרְעָה וְכו' — קִדְּם שְׂיִתְחִיל בְּסִפּוֹר הַהֲגָדָה יֹאמַר בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה: "לִשְׁם יְחִיד קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ וְכו', הֲרִינִי מוֹכֵן וּמִזְמֵן לְקִיָּם מִצּוֹת עֲשֵׂה שְׁצוֹנִי בּוֹרְאֵי יְתָבְרֵךְ שְׁמוֹ לְסִפּוֹר בִּיציאת-מִצְרַיִם בְּיָחִיד בְּלִילָה הַזֶּה, וְהִנְנִי מוֹכֵן לְסִפּוֹר לְבָנִי וּבְנֵי-בֵיתִי הַנָּסִים וְהַגְּבוּרֹת וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁעָשָׂה הַבּוֹרֵא יְתָבְרֵךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה זְכָרוֹ לְעַד עַמְּנוּ בְּעֵת יְציאת מִצְרַיִם, וְכוֹנֵנִתִּי לְתֵת בָּזֶה הַסִּפּוֹר נַחַת-רוּחַ לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי בְרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ. וְיִהְיֶה נֶעֱם וְכו'".

הִנֵּה, אַחֵי וְרַעֲי, הַחַיּוֹב מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל סִפּוּרֵי יְציאת מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה הוּא עַל כָּל אִישׁ מְאִישֵׁי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, אֵף אִם הוּא בְּיָחִידִי עַל שְׁלֹחָנוֹ וְאֵין זוּלָתוֹ עִמּוֹ כְּפִי שְׂמֵבָאָר בְּזִהְרַת הַקְּדוּשָׁה. אֵף אִם אֲשַׁתְּךָ כְּגֹפֶן פְּרִיָּה בְּיָרְכְתִי בֵיתְךָ, וּבְנֶיךָ כְּשִׁתְּלִי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ — עֵקֶר מִצּוֹת הַסִּפּוֹר הוּא לְבָנִי וּלְבְנֵי-בֵיתוֹ, לְהוֹדִיעַ לָהֶם גְּבוּרָתוֹתָיו יְתָבְרֵךְ שְׁמוֹ וְאֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ יְתָבְרֵךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה, שֶׁעָשָׂה עַמְּנוּ עִם קְדוּשָׁה בְּהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם, וְאֲשֶׁר לוֹ הַפֶּחַ וְהַמְּשָׁלָה בְּעֲלִיּוֹנִים וּבִתְחַתּוֹנִים לַעֲשׂוֹת בָּהֶם כְּרָצוֹנוֹ. וְעֵקֶר כְּוִנָּתוֹ יְהִיָּה, לְהַכְנִיס בְּלִבָּם הָאֱמָנָה שְׁלֵמָה בְּאַלְהוּתוֹ יְתָבְרֵךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה וּבְגֹדֶל גְּבוּרָתוֹתָיו וּנְפִלְאוֹתָיו.

ליקוט מספרים הקדושים

סגולה לקבלת עול מלכות שמים

בליל פסח נפתח לישראל האור והתגלות אלקותו ית"ש מצד השי"ת, ממדת כתר עליון, דאיהו כתר מלכות, לקבל עליו עול מלכותו ית"ש.

(פרי צדיק)

הקב"ה משפיע טובו לעמו ישראל

יש ימים שהקב"ה משפיע טובו לעמו ישראל, ומגלה להם אהבתו, והיום המסוגל לזה הוא יומא דפסחא.

(קדושת לוי - בארדיטשוב)

יחרתו בלבו לכל השנה

זמן חרותנו, היא מלשון חרות על הלוחות, שאז הזמן מסוגל שיהיו הדברים נחרתים אל לבו לכל השנה.

(בית אהרן - קארלין)

מפסח נמשכים חסדים על כל השנה

פסח שהוא דרועא ימינא, דהיינו שבפסח נתגלה חסדים בעולם, ופסח הוא חיות של כל השנה, דהיינו באותן חסדים שממשיכים בפסח באמצעות הסדר, ושאר דברים שעושין בפסח וכו', דהנה האמת שבפסח נמשכו חסדים על כל השנה וכו'.

(מאור עינים)

יוהך פון פסח איז א'שמירה לכל השנה

פעם אחת היה בביתו של הרה"ק ר' דוד'ל מלעלוב חסיד א' ממעזבז, וסיפר

לפניו שחרה"ק מאפטא בעל אוהב ישראל אמר, 'פון די יוהך פון פסח, האב איך א שמירה אויף א גאנץ יאר' (מהמרק של פסח יש לי שמירה על כל השנה). וביאר האדמו"ר זצ"ל מקאצק, כי השם של פסח כי מלאכיו יצוה לך ס"ת יוה"ך, וזהו השמירה לכל השנה.

(שיח שרפי קודש)

ימי הפסח הם חוסן הישועות

זכור היום הזה אשר יצאתם ממצרים. ולא אמר זכור את היום אשר יצאת ממצרים אלא שבכל שנה ושנה הוא היום הזה ממש שיצאנו ממצרים, והענין הוא שבכל שנה ושנה מתעורר אור ההוא שהי' ביציאת מצרים כמ"ש בפ' והי' אמונת עתך דקאי על המועדים חוסן ישועות, היינו שבכל שנה בימי הפסח היא חוסן הישועות שהיו בעת ההוא.

(פנים יפות)

מסוגל לנבואה אף בלי הכנה

עיקר הטעם מה שהפסח דוחה שבת, הוא להורות אשר ענין הפסח, בפסיחה ודילוג שלא על ידי מעשינו נעשה, כמו הארת שבת שהוא שלא על ידי מעשינו, והיום ההוא בסגולה להשגת הנבואה ורוח הקודש אפילו שלא בהכנה.

ויש לומר דבעבור זה צוה השי"ת לעשות הפסח בשנה השנית במדבר, הגם שלא היו עדיין בארץ, להיות כשהוקם המשכן התחיל רוח הקודש לשרות על הנביאים כמו שאמרו רז"ל, והנה להיות בשנה הזאת איקלע ערב פסח בשבת, צוה השי"ת אז להקריב הפסח בשבת, להורות לנו הענין הנ"ל, שהארת המוחין דגדלות ביום א' דפסח נעשה שלא על ידי מעשינו בהארת שבת, והוא מסוגל להשגת נבואה ורוח הקודש בזולת הכנה וכו'.

וגם בימי הסתרת פנים ואין חזון נפרץ, עם כל זה המשכילים בחכמה, נפשם מרגשת ויודעת מאד גודל קדושת הארת היום הנעשה בגבהי מרומים, עד שמשם יושפע שפע לנפשותינו ורוחותינו ונשמתינו, להוציאם לחירות מן שעבוד הטומאה, ולטהרם ככסף מזוקק שבעתים...

(בני יששכר)

הקב"ה מעביר על מדותיו

החג הזה נקרא פסח, מלשון דילוג ופסיחה, שהקב"ה מעביר על מדותיו, ואינו מסתכל על כובד הפשעים ומעללים רעים של בני ישראל, ומעביר עינו מראות ברע, כדי לקבל מעשיהם ברצון ולעורר הרחמים והחסדים.

(תפארת שלמה)

פסח שמסוגל לפרנסה

איתא בשם א"ז הרה"ק החידושי הרי"מ זצ"ל שאמר, פסח מסוגל לפרנסה, והטעם כי בעת הזאת יצאו ישראל למדבר שממה, מקום שאין שם מזון, ובטחו בה' שיספיק להם צרכם, ומהאי טעמא בפסח נידונים על התבואה (ר"ה מז.). עוד אמר מפני שאיתא בגמ' (פסחים קיח.) קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף.

(ליקוטי יהודה - גור)

נותן חיות ואריכות ימים

איתא בשם אא"ז הרה"ק החידושי הרי"מ ז"ל שאמר, פסח נותן חיות בכל יהודי, והטעם כי פסח ומילה הם שני מצוות שהם עובדים אליהם מחוייבים כרת, ומדה טובה מרובה, שאם מקיימים אותם הם נותנים חיות ואריכות ימים ההיפוך מכרת.

(ליקוטי יהודה - גור)

בפסח זוכה לשמירה על כל השנה

ח"ג המצות בגימ' שמורה עה"כ. והרמז בזה כי חג המצות זוכה האדם לשמירה על כל השנה.

(חסד לאברהם)

בפסח זוכה להיות עבד להשי"ת

ע"י חג המצות את זוכה להיות עבד עברי היינו עבד להשי"ת.

(חסד לאברהם)

בפסח יורד השפעת מזונות לישראל

בחג הפסח נידונין על התבואה (ר"ה ב.). אמר הקדוש מו' פנחס זצלה"ה מקארעין, (לפי מה שהבנתי מכתבי תלמידיו ברשימה) כל הרודף אחר הכבוד וכו' וכל הבורח מן הכבוד הכבוד רודפו (עירובין יג.), כן הוא מי שרוצה להרבות במאכלים ואוכל מטעמים ותבשילים מבושמים כדי שיהיה רווחא לבסומי, אז המאכלים בורחים ממנו ומתמעט חל"ו פרנסתו, ובהיפך כשאוכל מאכלים בלתי מוטעמים בכדי שישפיק לו מעט מן המזון אז המזון רודף אחריו, הנה מאכל המצה אין בה טעם, אז דנין על התבואה להרבות מזונות לישראל, עד כאן. כן הבנתי מדברי תלמידיו. ונרמז לדעתי הדבר בדברי נבואה (ירמיה ב ב) זכרתי לך חסד נעוריך וכו' לכתך אחרי במדבר וכו', הנה הלכו וברחו ממקום המזון לארץ לא זרועה, מה כתיב בתריה קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, על כן זה היום הוא ראשית תבואתו לגזור על התבואה לטובה לישראל, ואתה הבן.

(בני יששכר)

בפסח דנין מצד אהבה

בפסח הוא ג"כ ראש השנה, ודנין אז את העולם רק שהוא מצד אהבה, והוא מהיכל זכות שמחפשיין ומהפכין בזכות של כל אדם.

(נופת צופים - קאריץ)

ימי טהרה המסוגלים לתשובה

ואם מקבלים על עצמו באמת, לשוב בימים הבע"ל שהם ימי טהרה, אז הקב"ה מקבל מחשבתנו לפועל, והזמן והרצון שעתיד להיות לאחר תיקון התשובה, יופיע עתה ויאיר לנו.

(ישמח ישראל)

בפסח ביטול כל הרע וכל המדות רעות

ואמרו רבותינו ז"ל בזכות אברהם שנקרא אברהם אהבי, הקב"ה מדלג על כל עונות ופשעים, וימתקו כל הגבורות וחסדים, ויהיו נשפעים כל הטובות והברכות, ובפרט בזמן חג הפסח. וע"י שישראל עושים בבדיקת חמץ וביעור חמץ, ביעור

וביטול כל הרע וכל המידות רעות ואמונות כוזבות, ומתחזקים את עצמם בכל המצרים והשפלות והצמצומים להאמין באמונה שלימה, שגם שם שורה אחדותו יתברך שמו, ע"י זה זוכים שיתכללו הגבורות בחסדים.

(מגן דוד - טאלנא)

בפסח מתמלא רצון האדם

כל דכפין ייתי לבקש מזוני ויכול, כל דצריך כל מיני הצטרבות, ייתי ויפסח, פירוש וימלט, שימלא כל רצונו יחד.

(יטב פנים - סיגעט)

מסוגל לנצח היצה"ר

אמרר הרה"ק מסלאנים זצ"ל, פס"ח בגימ' נצ"ח כמד"א מהאריז"ל, וענינו כי הזמן מסוגל לנצח בו את היצר שבקרבנו.

(תורת אבות - קאברין)